

Ποιητής και τραγουδοποιός Αισθαντικός, μελωδικός και ευαίσθητος με στάση συνεπή απέναντι στην τέχνη. Γεννήθηκε στην Ιεράπετρα, μεγάλωσε στο Ηράκλειο και τα τελευταία χρόνια ζει στην Αθήνα, αλλά διατηρεί ζωντανή τη σχέση του με την ιδιαίτερη πατρίδα του. Στο εξώφυλλο του νέου του δίσκου υπάρχει μια φωτογραφία του σε παιδική ηλικία στην οποία φαίνεται να απολαμβάνει τη βόλτα του σε ένα carousel! Εικόνες και πρόσωπα εναλλάσσονται όπως ακριβώς ο τόπος και ο χρόνος δημιουργίας αυτών των τραγουδιών. «Το CAROUSEL όμως, όπως όλα τα παιδικά παιχνίδια, αντικαθιστά κάθε λογής μνημοσύνη με μικρές αναπνοές χαράς και ταυτόχρονα λύνει τους κόμπους που αποκτήσαμε προσπαθώντας βασανιστικά να ξεχάσουμε το χτες.»

Ο Γιώργος Σταυρακάκης είναι χαρούμενος άνθρωπος και αισιόδοξος δημιουργός! Γιατί; Σας είχε δώσει άλλη εντύπωση;

Ένα ακόμα άλμπουμ σου κυκλοφορεί. Μια πολύ επιμελημένη έκδοση

Έφυγε από πάνω μου ,ξεκόλλησε κι αυτό είναι μία λύτρωση. Αφού όμως αναφέρεσαι και στο περιτύλιγμα, θα σου πω , πως ένας δημιουργός πρέπει να έχει λόγο για οτιδήποτε έχει να κάνει με το έργο του, πρέπει να τον απασχολεί το σύνολο της δουλειάς του πώς βγαίνει προς τα έξω. Ακόμα και γι αυτό το εικαστικό μέρος που είναι ο προπομπός της δουλειάς. Εδώ λοιπόν υπάρχουν κάποια τραγούδια παλιά που έχουν διασκευαστεί, πρόκειται δηλαδή για μια νέα ενορχήστρωση ,μια νέα ματιά, από τον Ιταλό τραγουδοποιό Marco Zappa. Δεν έχουν αλλάξει πολλά πράγματα, απλώς από τη μία η γλώσσα, η εκφορά δηλαδή του λόγου στα ιταλικά και από την άλλη μια πιο λιπή ενορχήστρωση, τους δίνει μια διαφορετική μορφή. Υπάρχουν όμως και κάποια άλλα κομμάτια, σε διαφορετικές μουσικές φόρμες, καινούρια και παλιά θα έλεγα, που

ωστόσο είναι τραγούδια που δεν είχαν εκδοθεί μέχρι τώρα και που χώρεσαν σ' αυτό το νέο cd.

Εσύ είσαι ικανοποιημένος από αυτό το «πείραγμα»;

Εγώ είμαι ικανοποιημένος από τη στιγμή που κάποιος άνθρωπος ασχολείται με τα τραγούδια μου γιατί του αρέσουν. Εκεί βάζω τελεία. Τη στιγμή που κάτι του αρέσει το πάρει και το σεβαστεί, εμένα δε μου πέφτει λόγος.

Πάντως ο τίτλος προδιαθέτει τον ακροατή για κάτι ευχάριστο.

Το carousel είναι ένα παιδικό παιχνίδι, και είναι από μόνο του μια ευχαρίστηση. Είναι όλο αυτό το πολύχρωμο πράγμα το οποίο γυρίζει ξετυλίγοντας διάφορες εικόνες. Κάτι ανάλογο συμβαίνει και με την προέλευση αυτών των τραγουδιών. Όλες αυτές οι χρονικές αποστάσεις που έχουν τα τραγούδια μεταξύ τους, έχουν καταγραφεί και ως ηχώχρωμα. Αποστάσεις που για το δημιουργό δίνουν ευδιάκριτο αποτέλεσμα αλλά ο ακροατής μπορεί να το εισπράττει διαφορετικά. Η ματιά με την οποία βλέπω εγώ τα πράγματα μέσα στο χρόνο είναι η ματιά ενός παρατηρητή με διάθεση εκδρομέα, δηλαδή αντικαθιστά θα μπορούσαμε να πούμε αυτό που λέμε μνημοσύνη, ανάμνηση, που συνήθως μας φέρνει μια πίκρα, μια μελαγχολία, με μικρές αναπνοές χαράς και νομίζω ότι αυτό είναι ένα λύσιμο, προκειμένου να μη μας βασανίζει το χτες.

Γυρίζεις πολύ συχνά στο παρελθόν, η μνήμη είναι στοιχείο πολύ σημαντικό, στην ποίησή σου ,στους στίχους των τραγουδιών σου Εξάλλου γράφεις ποίηση από μικρός, προηγήθηκε της μουσικής

Ναι, προηγήθηκε. Στίχους έγραφα από την εφηβεία μου, ανακάλυψα ότι μ' αρέσει τότε και ασχολήθηκα μ' αυτήν, αλλά το πρώτο μου τόλμημα ήταν το 1981 που έβγαλα ένα μικρό βιβλιαράκι με κάποια ποιήματα.

Νομίζω πως και τώρα ετοιμάζεις κάτι.

Ναι, είναι μια νέα ποιητική συλλογή που στεγάζεται κάτω από τον τίτλο «Αντιμόνιο». Θα δούμε πότε θα κυκλοφορήσει, τώρα πρέπει να φροντίσω το δίσκο, να παίξω λίγο τα τραγούδια, έχω να παίξω καιρό.

Πες μας δυο λόγια για τη γνωριμία σου και τη συμπόρευσή σου με το Marco Zappa Τι είναι αυτό που σε δένει καλλιτεχνικά μαζί του και προσωπικά ίσως;

Είναι ένας τραγουδοποιός ο οποίος κάνει αμιγώς μπαλάντα, γιατί μπαλάντα είναι το είδος του τραγουδιού που αφηγείται ολόκληρες ιστορίες με αρχή, μέση, τέλος. Εγώ δεν κάνω αυτό το πράγμα ή το κάνω σπάνια. Ο Zappa όμως είναι ένας καθαρός μπαλαντίστας και γι αυτό και τα τραγούδια που έχει γράψει στα ιταλικά, είναι το καθένα μια ιστοριούλα , πράγμα το οποίο σπάνια κάνω εγώ στα τραγούδια μου. Αυτό είναι κίχλας μια διαφορά. Είναι επίσης ένας τραγουδοποιός που έχει πάρα πολλά κοινά στοιχεία με Έλληνες τραγουδοποιούς, η γλώσσα είναι πολύ κοντά θα έλεγα και αυτό ίσως ήταν και το κίνητρο, η αφετηρία για να ξεκινήσει αυτή τη δουλειά μαζί μου. Υπάρχει βεβαίως και μια αμοιβαία εκτίμηση. Νομίζω ότι ο κάθε τραγουδοποιός δίνει το δικό του στίγμα σ' αυτό το οποίο παίρνει για να δουλέψει, για να το «πειράξει» και αυτό είναι όλο. Ο κάθε δημιουργός είναι μοναδικός, έχει το δικό του ύφος, και μπορεί να πάρει τη δημιουργία του άλλου και να την προχωρήσει μέσα από την δική του δημιουργική ματιά. Πάντως γενικά εμείς οι καλλιτέχνες έχουμε έναν κώδικα επικοινωνίας ο οποίος ξεπερνάει τα όποια σύνορα.

Ένα από τα χαρακτηριστικά του άλμπουμ είναι οι εναλλαγές στη φόρμα. Για παράδειγμα το τραγούδι που έχεις αφιερώσει στον πατέρα σου, που έφυγε πρόσφατα , και έχεις τους λόγους σου να το κάνεις, είναι ένα κλασσικό χασάπικο!

Γράφω τραγούδια και σε λαϊκές φόρμες απλά δεν έτυχε να τα ηχογραφήσω. Το συγκεκριμένο έχει γραφτεί γύρω στα 92-93 και το ηχογράφησα τώρα με κάποιες μικρές αλλαγές. Ήθελα να το πει γυναίκα και το είπε καταπληκτικά η Γεωργία Γρηγοριάδου, μια πολύ καλή φωνή και με πάρα πολύ καλές ερμηνείες σε τραγούδια διαφόρων συνθετών. Πρόκειται για μια αξιόλογη τραγουδίστρια αλλά και μια φωνή ακριβώς όπως την ήθελα που έχει ένα λαϊκό γρέζι και μαζί κουβαλάει και ένα λυρισμό και αυτό μου άρεσε πάρα πολύ. Ίσως να υπάρχει μια αντίληψη που να θέλει το εκάστοτε μουσικό υλικό να είναι ένα μασίφ πράγμα, κάτι σαν κύκλος τραγουδιών. Αυτό δεν ενοχλεί ,αλλά δεν είναι και απαραίτητο να γίνεται. Σ' αυτήν εδώ την περίπτωση, ούτως ή

άλλως ήταν στις προθέσεις μου να χωρέσουν τραγούδια που αρχικά φαίνονται να είναι διαφορετικά μεταξύ τους, αλλά σε μια δεύτερη ή τρίτη ακρόαση αυτή η αίσθηση δεν υπάρχει. Τελικά υπάρχει κάτι που τα συνδέει.

Να μιλήσουμε για τους υπόλοιπους συντελεστές, το συγκρότημα Blues cargo και την Irina Simoneta

Οι Blues cargo είναι ένα από τα καλύτερα ελληνικά μπλουζ συγκροτήματα. Είχα αυτό το τραγούδι του Marco Zappa στα ιταλικά και είχα σκεφτεί να κάνω κι εγώ κάτι ανάλογο με αυτό που είχε κάνει ο Marco στα δικά μου τραγούδια. Πήρα λοιπόν δύο τραγούδια που μου αρέσανε, όχι ότι δε μου αρέσαν τα άλλα, έτυχε απλά να μου κάθονται καλύτερα αυτά σε μια πρώτη ακρόαση, και έγραψα στίχους διαφορετικούς πάνω στα τραγούδια αυτά και σκέφτηκα ποιος θα μπορούσε να δώσει μία άλλη μουσική διάσταση σ' αυτό το υλικό. Οπότε για το συγκεκριμένο τραγούδι, απευθύνθηκα στους blues cargo, που είναι και φίλοι μου και έκαναν την εννοητή προώθηση πάνω στους δικούς μου στίχους. Έμενε μόνο να το τραγουδήσω. Όσο για την Irina Simoneta, είναι μία μουσικός και τραγουδίστρια Μιλανέζα η οποία είχε τραγουδήσει πριν 4-5 χρόνια μαζί με το Zappa το La Rondine, το χελιδόνι στα ελληνικά, και την οποία χρησιμοποίησα και εγώ στη δική μου εκδοχή. Εδώ πρέπει να σου πω ότι έχουν γίνει ηχογραφήσεις στην Αθήνα, στη Ζυρίχη και στο Κιουμπιάσο, μια πόλη κοντά στα σύνορα Ιταλίας - Ελβετίας. Επίσης, όσο και αν φαίνεται παράξενο ηχογραφήσεις έγιναν ακόμα μέσα σ' ένα δωμάτιο στη Ζυρίχη!

Κάποια από τα τραγούδια σου που τραγουδάει στα ιταλικά ο Marco Zappa ταξιδεύουν στα ραδιόφωνα της Ευρώπης. Κάνουν... «διεθνή» καριέρα δηλαδή!

Εντάξει, υπάρχει ένα άλλο ραδιόφωνο στο εξωτερικό. Οι άνθρωποι παίζουν με άλλες ταχύτητες και κάτω από άλλη σκέψη. Τα ραδιόφωνα δεν είναι όπως εδώ. Φαίνεται ότι για τους παραγωγούς εκεί το να παίξουν και να δώσουν στο κοινό τους διαφορετικούς ήχους και ακούσματα, έχει ενδιαφέρον. Είναι μια εντελώς διαφορετική εικόνα απ' τη δική μας. Οι άνθρωποι γνωρίζουν πολύ καλά ότι τα ραδιοκύματα δεν είναι τσιφλίκι τους και κάνουν απλώς τη δουλειά τους ως παραγωγοί του ραδιοφώνου. Τίποτα παραπάνω. Εδώ οι πιο πολλοί χρησιμοποιούν το ραδιόφωνο προκειμένου να διαπλέκονται. Οι περισσότεροι είναι παράλληλα μάνατζερ ή φυτεύονται από δισκογραφικές για να προωθούν τα προϊόντα τους. Για να επανέλθω λοιπόν στα τραγούδια μου, θα σου έλεγα ότι κάπου κάπου ακούγονται έξω και δικά μου τραγούδια που διασκεύασε ο Marco Zappa. Αυτό και τίποτα παραπάνω.

Και έχουν και αποδοχή φαντάζομαι, εξάλλου έχεις παίξει στο εξωτερικό, έχεις κάνει εμφανίσεις.

Ναι έχω κάνει κάποιες εμφανίσεις οι οποίες ήταν και μια πάρα πολύ καλή εμπειρία πρέπει να πω. Είχα εμφανιστεί στο Σαν Μόρις και στο Νταβός. Είναι εντελώς διαφορετική η αντιμετώπιση εκεί. Καταρχάς κάναμε δύο διαφορετικές συναυλίες σε δύο διαφορετικά μέρη τα οποία είναι άκρως τουριστικά, θα μπορούσαμε να πούμε να τα συγκρίνουμε με την Κέρκυρα ή με τη Χερσόνησο, καταλαβαίνεις τι εννοώ. Παρόλα αυτά ήταν δύο πάρα πολύ όμορφα θέατρα, με τις συναυλίες να αρχίζουν νωρίς το απόγευμα, και ο κόσμος που ήρθε, να ακούει με προσοχή να χαίρετε, να ευχαριστιέται και στο τέλος να χειροκροτά. Μια εντελώς δηλαδή διαφορετική εικόνα απ' αυτήν που εισπράττουμε εδώ. Ο κόσμος πάει στις συναυλίες για να ακούσει. Θα πάει σ' ένα θέατρο, θα κόψει το εισιτήριό του και θα απολαύσει αυτό που έχει επιλέξει.

Δεν πηγαίνει να εκτονωθεί;

Φυσικά και δεν πηγαίνει να εκτονωθεί. Πάει όπως θα πήγαινε σε μια έκθεση βιβλίου, σε μια έκθεση ζωγραφικής. Δεν είναι όπως εδώ που το τραγούδι εισπράττεται σαν ένα γαργαλητό σ' αυτιά μας ή ένας ακαθόριστος ήχος που μας συνοδεύει στο αμάξι, στο σούπερ μάρκετ, σε όλες τις στιγμές της καθημερινότητας.

Καμιά φορά λειτουργεί ως υπόκρουση δηλαδή το τραγούδι, δεν είναι ο πρωταγωνιστής

Εγώ δεν ακούω πολύ μουσική, Όταν πρόκειται να διαβάσω ένα βιβλίο για παράδειγμα, λέω τι κάνω τώρα, σήμερα το απόγευμα; Θα διαβάσω ένα βιβλίο. Κλείνω τα πάντα και κάθομαι και διαβάζω πενήντα, εκατό σελίδες. Το ίδιο ακριβώς κάνω και με τη μουσική. Παίρνω ένα cd, κλείνω ή απομονώνω τους άλλους θορύβους γύρω μου, και ακούω μουσική.

Βέβαια εσύ έχεις ένα άλλο τρόπο να ακούς μουσική, είσαι μουσικός, συνθέτης

Όχι, έτσι αντιλαμβάνομαι και χαίρομαι τη μουσική ως ακροατής, γι αυτό σου λέω δεν το παρακάνω.

Γιατί θέλει το χρόνο του

Ναι θέλει το χρόνο του και το χαίρομαι. Έτσι μου αρέσει.

Η εταιρεία με την οποία συνεργάστηκες για πρώτη φορά ονομάζεται «καθρέφτης ήχων αληθινών»

Ναι, μα ούτως ή άλλως συνεργάζομαι κατά καιρούς με κάποιες εταιρείες που είναι διατεθειμένες να προχωρήσουν αυτό που θα ήθελα εγώ Εντάξει ,γίνονται κάποιες αμοιβαίες υποχωρήσεις κι αν κάπου κι εγώ έχω λάθος το καταλαβαίνω και το συζητάμε ,αλλά από εκεί και πέρα δεν εκχωρώ τίποτα που είναι δικό μου σε κανένα, προκειμένου να το χειριστεί αυτός όπως νομίζει και πόσο μάλλον όταν πρόκειται για εταιρείες δίσκων που λίγο πολύ όλοι γνωρίζουμε πώς λειτουργούν. Γι' αυτό και επιλέγω κατά καιρούς την εταιρεία η οποία θα κάνει αυτό που θέλω. Αν δεν είναι διατεθειμένη να το κάνει, παίρνω το καπελάκι μου και φεύγω. Πάμε γι' άλλα δηλαδή.

Βλέπω, είναι ξεκάθαρα τα πράγματα

Μα πρέπει να είναι ξεκάθαρα γιατί αλλιώς φτάνουν το πράγμα σε αδιέξοδο .Δεν έχεις τίποτα να χάσεις από αυτή την ιστορία μόνο να κερδίσεις έχεις. Εκτός αν φαντάζεσαι τον εαυτό σου σαν κάτι άλλο απ 'αυτό που είσαι. Αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

Ασχολείσαι με τη μουσική εδώ και πολλά χρόνια, πότε ξεκίνησες

Από πάρα πολύ μικρός. Από την εφηβεία μου. Με γκρουπ απ' το σχολείο, όπου κάποιοι μετά συνεχίσαμε. Έκανα πολλά και σημαντικά πράγματα για μένα πριν αρχίσω να γράφω τραγούδια. Πολύ αργότερα ήρθε και η δισκογραφία, το Ρεσάλτο, τα Γυάλινα Φτερά, οι Απουσίες, οι συνεργασίες με τον Zappa και τώρα το «Carousel». Όταν μπήκα στην δισκογραφία ήμουν ήδη ένα ήρεμο και κατασταλαγμένο άτομο. Ήξερα απολύτως τι ήθελα και πώς έπρεπε να το κάνω. Δεν κουβαλούσα καμία αγωνία για την πορεία μου και είχα ήδη στη φαρέτρα μου όπλα για να αντιμετωπίσω όλη εκείνη την βαρβαρότητα που κουβαλάει αυτό το ανάλγητο τοπίο. Καμιά φορά σκέφτομαι τα νέα παιδιά που βρίσκονται χαμένα μπροστά σε καταστάσεις που φυσικά δεν μπορούν να ελέγξουν και είναι μοιραίο να κάνουν λάθη. Χωρίς να το καταλαβαίνουν ή στην προσπάθεια να πραγματοποιήσουν το όνειρό τους γίνονται βορά σ' αυτή τη βιομηχανία της βαρβαρότητας και του κατακερματισμού των ονείρων. Είμαι λοιπόν ευτυχισμένος που μπόρεσα, είχα το χρόνο να κάνω εξίσου σημαντικά πράγματα με τη δισκογραφία πριν μπω σ' αυτήν. Και να που τώρα μου δίνεται η δυνατότητα να ελέγχω πλήρως αλλά και να χρεώνομαι ταυτόχρονα αυτό που κάνω.

Αυτό φαίνεται, ότι κάνεις δηλαδή αυτό που σου αρέσει. Θα έλεγε κανείς πως αδιαφορείς για κάθε τι που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως μόδα, σαν να μη σε αφορά καθόλου.

Αυτό είναι σίγουρο. Αυτό που με αφορά, είναι να βοηθήσω λίγο την ψυχή μου και κάποιους άλλους που αισθάνονται σαν και μένα, καμιά άλλη ιστορία, κανένα άλλο μπλέξιμο και καμιά άλλη κατάσταση.

Είσαι όμως ένας καλλιτέχνης που ζει από αυτή τη δουλειά, είσαι μουσικός και ζεις από τη μουσική σου

Ζούσα και πριν από αυτή τη δουλειά, τραγουδούσα τραγούδια άλλων, το ίδιο κάνει για μένα, δεν είναι κάτι διαφορετικό. Δηλαδή δεν νιώθω την ανάγκη να τρέξω, να αναλωθώ σ' ένα τρεχαλητό το οποίο υποτίθεται βοηθάει στο να βγεις πιο μπροστά, να προλάβεις πράγματα, καταστάσεις. Αυτό δεν αφορά τη μουσική, αφορά μια βιομηχανία που δεν έχει καμία σχέση με τον δικό μου κόσμο. Οι φιλοσοφίες μας είναι απέναντι.

Όμως ζούμε σε μια εποχή που αυτά που απασχολούν τον κόσμο τον καλλιτεχνικό, απέχουν από αυτή καθαυτή τη δημιουργία και τη μουσική .Η εποχή πάντως είναι δύσκολη για τους καλλιτέχνες, και οι πωλήσεις δίσκων έχουν πτώση.

Έχουν πτώση γιατί κατάφεραν οι εταιρείες με τη νοοτροπία που είχαν να δημιουργήσουν ένα κοινό το οποίο δεν ενδιαφέρεται πραγματικά για τη δημιουργία. Όταν βγάζεις σωρηδόν προϊόντα τα οποία δε λένε τίποτα ,και τα προβάλεις κατά κόρον από τα μέσα που ο ίδιος ελέγχεις, δημιουργείς μια γενιά ανθρώπων που δεν ενδιαφέρεται για τίποτα παρά πάνω απ' το να εκτονωθεί, να χορέψει πάνω σ' ένα τραπέζι ή δεν ξέρω κι εγώ τι άλλο. Αυτή η γενιά λοιπόν - πελατεία- δεν έχει κανένα ενδοιασμό να πάει να αγοράσει από τον όποιο οικονομικό μετανάστη ένα cd και να το πετάξει στ' αμάξι μέχρι να λιώσει απ' τη ζέστη στο παρμπρίζ. Έ, αυτή η ιστορία τελείωσε. Δηλαδή δημιούργησαν ένα κοινό που τους γύρισε μπουμερανγκ .Απλά τα πράγματα. Και τώρα βέβαια φωνάζουν, η πειρατεία σκοτώνει τη μουσική και όλα αυτά τα γελοία. Οι εταιρείες σκοτώσανε τη μουσική και οι εταιρείες είναι αυτές που κλείνουν η μία μετά την άλλη, και καλά κάνουν γιατί θα μπορούσαν να κάνουν και παραπάνω ζημιά. Θα μπορούσες να μου πεις τι θα γίνει μ' όλους εμάς τους υπόλοιπους, δημιουργούς και μη; Ε, εντάξει. Ο κόσμος προχωράει, υπάρχουν κι άλλα μέσα να προχωρήσουν τα πράγματα, εννοώ το διαδίκτυο μέχρι να επαναπροσδιορίσουμε τις σχέσεις μας, κοινό και δημιουργοί.

«...είναι που πήρες τη βροχή στους ώμους σου παρέα και πότισες του έρωτα τα ολόγυμνα κλαδιά, παιδί στα δεκαεννιά...» Για ποιο παιδί μιλάει το τραγούδι «ο Σεπτέμβρης»;

Η ιστορία αυτή είναι ένα ανοιχτό ημερολόγιο, ένα σημειωματάριο με κοινό σημείο αναφοράς τις ζωές μας. Όταν καταφέρνουμε ν' ανοίξουμε λίγο τις ζωές μας, έστω μια μικρή χαραμάδα, κι αυτό βέβαια θέλει ιδιαίτερη προσοχή, δίνουμε την ευκαιρία στους άλλους να δουν έκπληκτοι σ' αυτό που νομίζουν διαφορετικό κόσμο, τους εαυτούς τους!